

1193 17. Marts 1897: 2. Beh. af Lovf. om

Lign. paa Kbhvn's Sognemenighedsmedl. 1194

ningen. Der kan forekomme saadanne Tilfælde, som Kultusministeren omtalte, at en Mand den 1ste April rejser til en anden Kommune og bliver der et halvt Aar, men med den Tanke at vende tilbage til Kjøbenhavn. Det kan mulig kaldes et midlertidigt Ophold uden for Kjøbenhavn, men hvis det skulde indtræde, erkendte Ministeren, at det var rimeligt, at Manden faar et Afslag i Afgiften til Kirkerne. Jeg tror derfor, at det er rigtigere at bruge Ordet „samtidigt“ end „midlertidigt“ men jeg erkender, at disse indviklede Forhold lade sig næppe løse ved et enkelt Ord eller en enkelt Sætning; man vilde vistnok komme ind paa Vidtløftigheder, hvis Forholdet skulde løses klart.

Med Hensyn til de Bemærkninger, der fremkom fra det 11te kongevalgte Medlem over for mit Endringsforslag, og den retlige Betragtning, han gjorde gældende, Udtaleser, der bleve tiltraadte af den ærede Kirkeminister, maa jeg tillade mig nogle faa Ord. Hvis det er rigtigt, hvad det ærede 11te kongevalgte Medlem gif ud fra, at man ogsaa før Loven af 1888 havde et Reissfundament ikke alene for Kjøbenhavn, men for hele Landet, til at foretage en tvungen Vigning til Opsørelse af ny Kirker, saa kunde det naturligvis aldrig falde mig ind at paasætte en Mangel paa Lovhjemmel. Lovhjemmel er ikke en Lov for et enkelt bestemt Tilfælde, ikke en Gang en udtrykkelig Lovbestemmelse. Man kan have Lovhjemmel paa mange Maader. Var der en bestaaende Lov, som saagde, at Kommunalbestyrelsen, under visse Betingelser i alt Fald, havde Ret til at ligne til ny Kirkers Opsørelse, saa var jeg tilfreds; men hverken det ærede 11te kongevalgte Medlem eller den ærede Kirkeminister har kunnet paavise noget, der ligner Lovhjemmel for en saadan Fremgangsmaade, og jeg har under Henviisning til Chr. V.'s Lov og til videnskabelige Forfattere paastaaet, at vi netop mangle en saadan Lovhjemmel. Saadan en Artikel i Chr. V. Lov, som jeg tillod mig at citere, nemlig 2—22—65, viser, at naar der skal bygges et Taarn eller stiftes nogle ekstraordinære Klostre til Beje, gælder ikke 2—22—64, saa er der ikke Tale om at ligne paa Sognemændene, men saa kan Sognefolket „efter deres egen Andagt det lade gøre“. Det be-

ror altsaa paa Sognefolkets egen Andagt, og er den ikke tilstrækkelig, maa Kirken undvære Taarnet og Klostrene, indtil Andagten kommer til Stede. Saaledes er Loven, og de Herrer have ikke paavist, hvorledes den er forandret. Man har i vage Udtryk talt om en administrativ Praksis. Det er ikke mig bekendt, at der har været nogen saadan administrativ Praksis; jeg har nok set nogle enkelte Resolutioner; men de kunne ikke skabe nogen Ret. — Der er dernæst en anden Betragtning, som det ærede Medlem ikke modsaagde og ikke kan modsig, idet han dertil er for dygtig Jurist. Jeg gjorde gældende, at paa Kirkens Omraade gælder der den samme Distinktion mellem, hvad der er Administrationsanliggender, og hvad der er Lovgivningsanliggende, som i øvrigt paa de Omraader, Staten har at gøre med. Naar der er Tvivl med Hensyn til et vist Forhold paa Kirkens Omraade, maa det behandles paa samme Maade, som om det var et rent Statsanliggende, vi havde at gøre med. Nu er intet klarere, end at en tvungen Paaligning af Stat fremfor alt er en Lovgivningsgag. Al tvungen Paaligning af materielle Gjælder, være sig Penge eller Naturalier, til Præst eller Kirke, kan ikke paalignes ad Anordningens Vej, men kan kun ske ved Lov. Saaledes udtalte de Forfattere sig, jeg før hentydede til. Hvis der altsaa ikke kan paavises nogen Lovhjemmel, nogen Lov, hvorved D. L. 2—22—65 er bleven ophævet, og naar man maa erkende, at den tvungne Paaligning af Stat kræver Lovhjemmel, synes det mig rigtigst at være de Herrer, der svæbe i Luften, naar de paastaa, at den Slags Ting kan tillades, og at man endvidere kan ligne paa Sognemedlemmerne, hvad der gaar til ny Kirker. Det har man ingen Hjemmel til. Jeg siger derfor: Lad os saa den Ting ordnet. Jeg anmoder den højtærede Minister derom, idet det bør ordnes af Hensyn baade til Kirken og Sogne- menighedens Medlemmer. — Hvis man siger, at det maa have været ordnet i al den Tid, Kirken har bestaaet, thi det hører med Nødvendighed til for Kirken, forholdes det sig dog ikke saaledes. Væser man Chr. V.'s D. L., ser man, at der kun subsidiært, i ganske enkelte Tilfælde, skal tilses til Menighedens Medlemmer. Ved Reformationen overtog nemlig den danske Stat hele Kirkens